

MATACHE, SĂVEL

Membru corespondent

CS 1 dr. ing. chimist

Data și locul nașterii: 14 mai 1936, Vidra, județul Vrancea

Studii: a urmat cursurile Institutului Politehnic din București, Facultatea de Chimie Industrială, Secția electrochimie, obținând, în 1958, diploma de inginer chimist în specialitatea tehnologia produselor electrochimice; în 1982 și-a susținut teza de doctorat : *Purificarea substanțelor termolabile prin rectificare*, devenind doctor inginer sub conducerea științifică a acad. dr. ing. Emilian Bratu.

Activitatea profesională: după absolvire, în 1958, a fost repartizat la Uzina Carbochim Cluj, de unde, după o scurtă perioadă, s-a transferat la Combinatul de Fire și Fibre Săvinești, aflat la acea vreme în construcție. Între anii 1958 și 1990, a lucrat neîntrerupt pe platforma industrială Săvinești, ca inginer stagiar, inginer tehnolog, șef atelier, șef serviciu adjunct, director cercetare. Prin activitatea sa, pune bazele cercetării științifice pe noua platformă industrială, înființând primul colectiv de cercetare-dezvoltare, profilat pe studiul unor procese specifice noilor tehnologii din industria de fibre sintetice. În anul 1965, înființează un laborator de cercetare uzinală, pe care îl transformă ulterior, pe măsură ce activitatea se amplifică, în Serviciu de Cercetări al Centralei Industriale de Fibre Chimice și apoi, în 1973, în Centrul de Cercetări, cu personalitate juridică, astăzi Institutul de Cercetări pentru Fibre Sintetice. Parcurge, rând pe rând, odată cu dezvoltarea unității de cercetare, pe care el însuși o înființase și o organizase, toate treptele ierarhice și administrative: cercetător științific, cercetător științific principal, șef de laborator, director al Centrului de Cercetări Săvinești.

Activitatea științifică: între anii 1970 și 1980, realizează o serie de lucrări de cercetare și brevete de invenție în domeniul tehnologiilor de obținere a monomerilor destinați fabricării polimerilor filabili. Într-o lungă succesiune de articole științifice, publicate între anii 1983 și 1984, formulează, pentru prima dată în literatura de specialitate, o teorie unitară și coerentă privind procesele de degradare a substanțelor termolabile în timpul proceselor de separare; formulează o nouă definiție a termolabilității substanțelor și propune metode precise de măsurare a acesteia; pune în evidență existența unui prag termic de la care degradarea se desfășoară cu viteză măsurabilă și, în premieră absolută în literatură, introduce o scară de termolabilitate a substanțelor; propune o metodă originală de calcul pentru evaluarea eficienței echipamentelor de purificare prin procedee termice.

Publicații: între anii 1964 și 2006 realizează, singur sau în colaborare, peste 186 de lucrări tehnico-științifice, concretizate în articole, comunicări științifice, studii, proiecte tehnologice, manuale de specialitate.

Invenții: brevete de invenție (59 acordate în țară și 11 acordate în străinătate), cu aplicații la sinteza unor monomeri specifici industriei de fibre (caprolactama, acid adipic, acrilonitril), la sinteza electrochimică fără catalizatori pe bază de persăruri (persulfat de amoniu, persulfat de potasiu), la separarea unor amestecuri de sinteză, la procese de chemosorbție a unor compuși nocivi din gazele industriale eșapate etc.

Distincții: obține Premiul *Nicolae Teclu*, conferit de Academia Română, în anul 1980, pentru lucrarea *Nou procedeu de prelucrare a oxizilor de azot*, și este decorat cu ordinul *Meritul științific* cl. III (1983); obține mai multe premii la saloane de invenții, cum ar fi medalia de aur la Salonul Internațional Inventa 99 pentru invenția *Pila redox regenerativă*.

Afilieri: Academia Oamenilor de Știință din România (membru corespondent).

Referințe: <http://www.AOȘ.ro>.